

Wie zijn we?

Dienst Ambulante Begeleiding is erkend als vergunde zorgaanbieder en heeft een erkenning voor Rechtstreeks Toegankelijke Hulp (RTH) .

Ons aanbod: mobiele en ambulante begeleiding, groepsaanbod, outreach.

Vanuit onze werking als thuisbegeleidingsdienst blijven we werken met verschillende teams die **doelgroep specifieke kennis** hebben over:

- ◇ **Vroegkinderlijke ontwikkelingsproblemen**
- ◇ **verstandelijke handicap** en bijkomende gedrags- en/of psychische problemen
- ◇ **fysieke handicap**
- ◇ **niet aangeboren hersenletsel**

Visie

- ◇ In dialoog met cliënt en gezin
- ◇ Vraag gestuurd
- ◇ Zo gewoon als mogelijk, zo specifiek als nodig
- ◇ Doelgroep specifiek
- ◇ Zelfzorg stimuleren
- ◇ Samenwerking met alle concentrische cirkels.

Wat houdt de begeleiding in?

- ◇ Voordoen
- ◇ Samen doen
- ◇ Informatie en advies passend bij de mogelijkheden en beperking
- ◇ Beeldvorming
- ◇ Psycho-educatie
- ◇ Ontwikkelingsbegeleiding
- ◇ Pedagogische begeleiding
- ◇ Psychosociale begeleiding

ERKENNINGEN EN RESULTATEN

Erkenningen

- ◇ RTH dienst (Rechtstreeks Toegankelijke Hulp) : 1 573 punten
- ◇ MFC (Multifunctioneel Centrum) : 15 punten
- ◇ PVF (Persoonsvolgende Financiering) : 63,29 zorg gebonden punten
- ◇ Cash in kader van aannemingsovereenkomsten bij PAB

Resultaten

- ◇ RTH erkenning: 1 616 punten: 96% mobiel, 2% ambulant, 1% outreach en 1% groepsaanbod.
- ◇ MFC : aan de vereiste van 3 begeleidingsovereenkomsten werd voldaan. In prestaties werken enkele personeelspunten van de MFC erkenning gebruikt voor RTH begeleiding omwille van de grote vraag,.
- ◇ De begeleidingen voor RTH en MFC samen geeft een resultaat van 102%.
- ◇ Als vergunde aanbieder voor cliënten met een budget werd voor 63,29 punten overeenkomsten afgesloten en ook begeleiding gerealiseerd, waarvan 1 cliënt met globale individuele ondersteuning.
- ◇ Bij 7 minderjarigen hadden we een aannemingsovereenkomst voor ortho(ped)agogische begeleiding in kader van PAB.

Voor de totale erkenning waren er 31 personeelsleden in dienst, waarvan 21,7 FTE.

Het begeleidend personeel omvat 27 begeleiders van het niveau master en bachelor. 4 van hen nemen een deeltijdse functie van teamcoach waar.

De administratieve ondersteuning is gepoold met LSA en omvat 4 deeltijdse medewerkers van de 2 diensten.

Er is 1 directiefunctie voor DAB. De logistieke ondersteuning is gepoold met LSA en DPA.

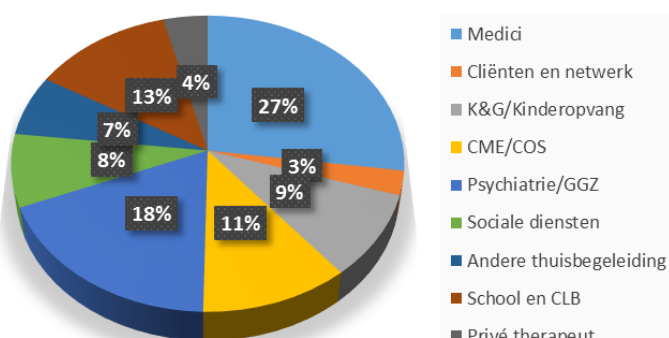
Turnover van cliënten in thuisbegeleiding

Mentaal	Kind < 6 jaar		6 – 18 j		volwassenen		Totaal	
	2017	2018	2017	2018	2017	2018	2017	2018
Gestart	106	105	48	32	38	14	192	151
In begeleiding	236	210	129	124	86	73	451	407
Afgerond	99	89	57	55	23	17	179	161

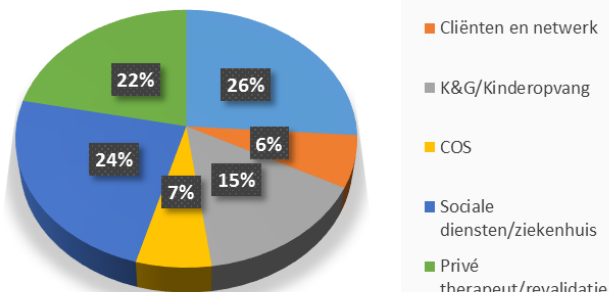
Fysiek/NAH	Kind < 6 jaar		6 – 18 j		volwassenen		Totaal	
	2017	2018	2017	2018	2017	2018	2017	2018
Gestart	44	42	12	6	67	40	123	88
In begeleiding	91	88	20	18	127	134	238	240
Afgerond	34	45	7	11	27	38	68	94

Hoe kwamen de gezinnen/cliënten bij ons in 2018 ?

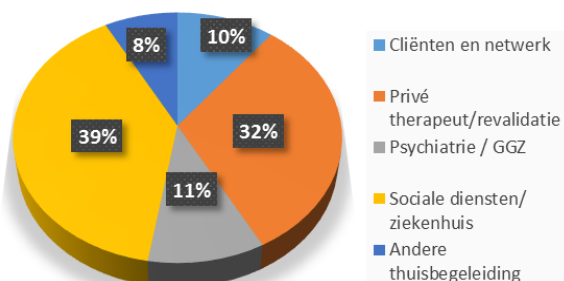
Verstandelijke beperking

Fysieke beperking

Niet Aangeboren Hersenletsel

Medici en sociale diensten, vaak verbonden aan een ziekenhuis blijven voor alle doelgroepen de belangrijkste verwijzers.

Specifiek voor mensen met een niet aangeboren hersenletsel komt de verwijzer naast de sociale dienst, ook uit de hoek van revalidatie.

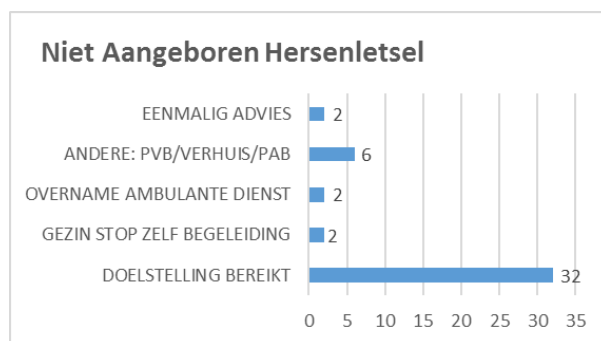
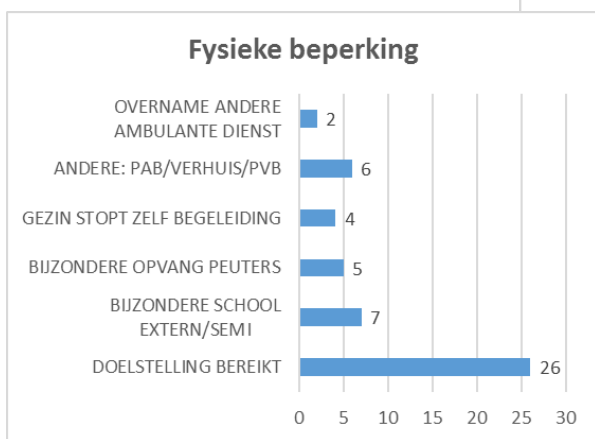
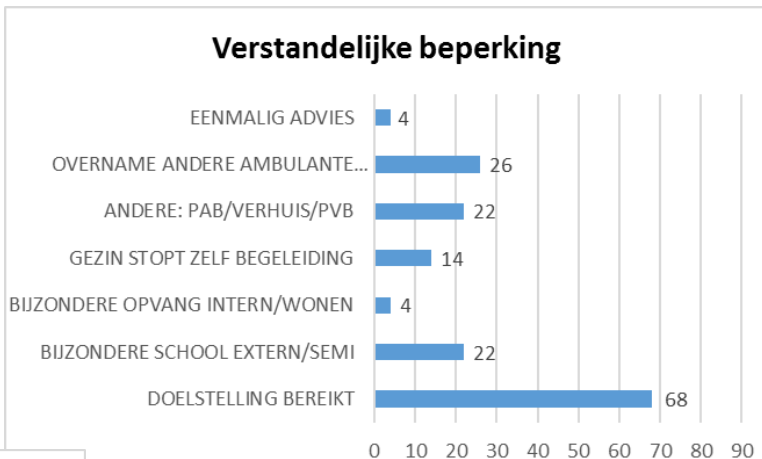
En bij jongeren en volwassenen met een verstandelijke handicap is de GGZ sector belangrijk in verwijzing en in samenwerking.

Waarom werd de thuisbegeleiding afgerond?

Bij de beëindiging van de thuisbegeleiding spelen meerdere factoren een rol.

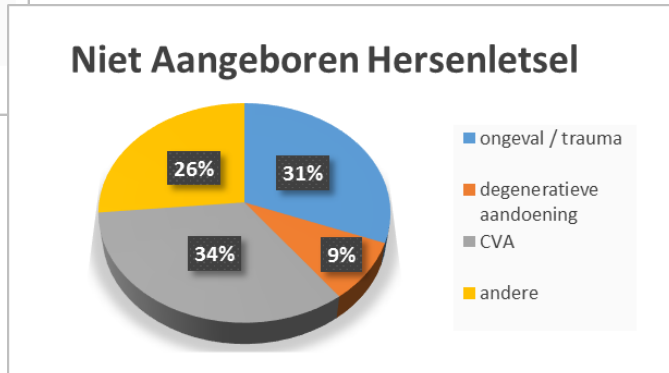
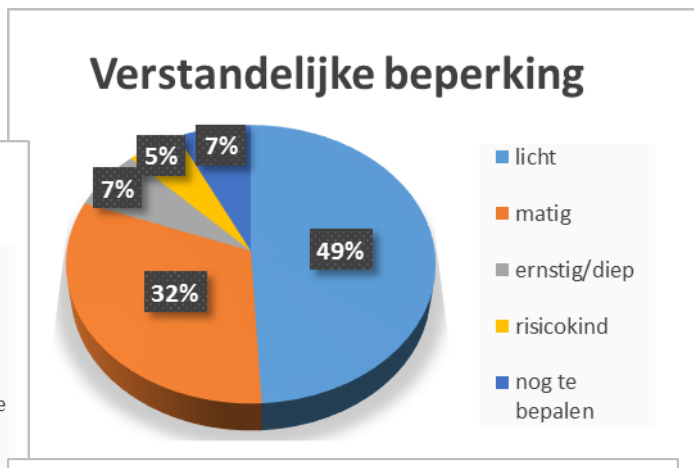
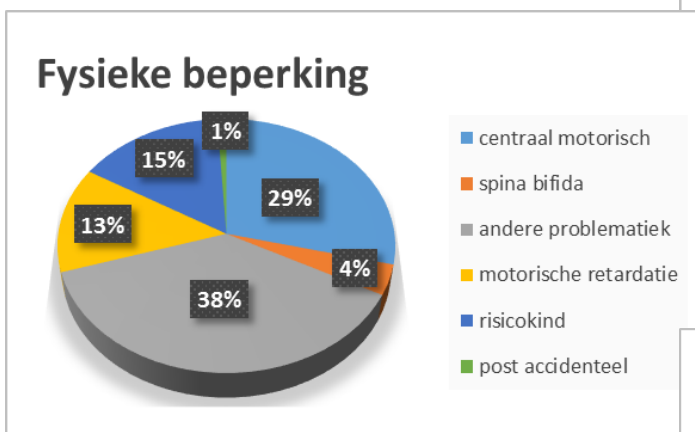
De thuisbegeleid(st)er kiest de meest passende reden.

In de meeste situaties stopt de begeleiding omdat volgens het gezin voldoende effect is bereikt. Dit past zeker in onze visie namelijk onszelf overbodig maken. Bij een oriëntering naar de reguliere sector is thuisbegeleiding meestal betrokken tot de doelstellingen voor het gezin zijn bereikt. Bij oriëntering naar het bijzondere circuit is dit vaak een reden voor afronding/overdracht.

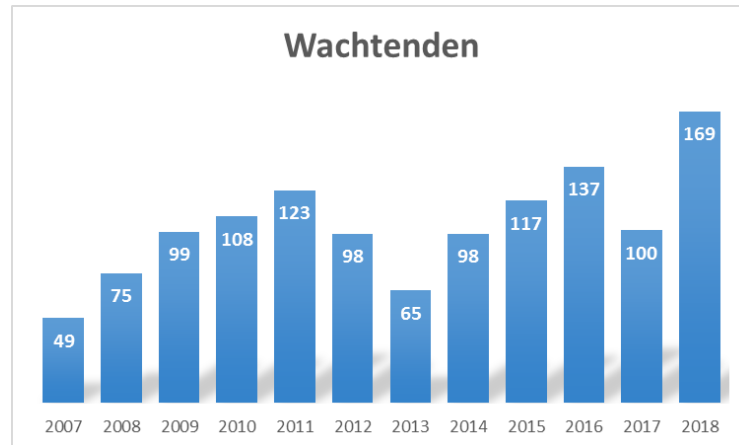

Overzicht van de aard van de handicaps

Reeds jaren zien we dat er bijna geen verschuiving is in het voorkomen van de aard van handicaps.

Clënten op wachtlijst

Hoe tevreden bent u?

Dit is de vraag die we stellen aan cliënten, gezinnen na afronding.

Het antwoord wordt gegeven op een aantal vragen en op een 10-puntenschaal. De score bedroeg **gemiddeld 8,63**, bij een respons van 26% .

- “Ik kan mijn kind begrijpen en kan also gepast reageren.”
- “Wij kregen goede en duidelijke informatie.”
- “Veel nuttige tips om aan mijn probleem te werken.”
- “De thuisbegeleidster was een belangrijke hulp bij moeilijke momenten.”
- “Thuisbegeleiders brengen ideeën aan en bieden hulp om die te realiseren.”
- “Ons wegwijs maken in het landschap was zeer waardevol.”
- “Ons leven terug op de rails krijgen is een mooie ervaring.”

Dit zeggen onze
gezinnen

Dit zeggen de
begeleid(st)ers

- “Ruimte voor eigen inbreng, niet gebonden aan strakke structuren.”
- “Ondersteuning van collega’s is zeer belangrijk.”
- “Elke nieuwe begeleiding is een nieuwe uitdaging.”
- “Dankbaarheid van de gezinnen stimuleert in ons werk.”
- “De werkdruk is verhoogd door besparingen.”

Ervaringen van cliënten

Dagboekfragment van een NAH-cliënt

Net voor de start van mijn ambulante revalidatie sprak de neuropsychologe met mij voor het eerst over 'Dienst Ambulante Begeleiding', 'team HANA' en 'thuisbegeleiding'. Ik zei meteen dat ik geen begeleiding nodig had en dat ik erg goed functioneerde op de afdeling van het ziekenhuis tijdens mijn residentiële periode.

Uiteindelijk ging ik 5 weken vroeger dan gepland met ontslag en viel ik thuis in een groot zwart gat. Mijn veilige omgeving viel weg. De structuur en ondersteuning waren plots verdwenen. Op eigen kracht terug uit dit gat ploeteren leek niet te lukken.

Tijdens de laatste ambulante sessie in het revalidatiecentrum drong de neuropsychologe er opnieuw op aan om contact op te nemen met team HANA. Deze keer duurde het langer voor ik antwoord gaf. Ik beloofde haar uiteindelijk om me toch aan te melden.

Na de aanmelding volgde al snel een eerste gesprek. Na het eerste gesprek de wachttijd. Na de wachttijd een eerste telefoontje om te melden dat de begeleiding kon starten. Ik twijfelde nog enige tijd maar plande uiteindelijk toch een eerste kennismakingsgesprek met de begeleidster. Ik dacht: "Kom maar, we zien wel wat het geeft"

Achteraf bekeken, ben ik heel blij met de beslissing die ik toen heb genomen. Thuisbegeleiding heeft in de afgelopen periode veel meer betekenis en vorm gekregen. Ik weet nu wat thuisbegeleiding allemaal te bieden heeft.

Zo kan ik bij mijn thuisbegeleidster onder andere terecht voor een luisterend oor. Ik bespreek met haar de moeilijkheden en beperkingen die ik ervaar sinds mijn ongeval, maar ook de vooruitgang die ik maak. Na mijn thuiskomst vertrouwde ik mijn lichaam niet meer en twijfelde ik geregeld aan mijn mogelijkheden. Thuisbegeleiding gaf me meer informatie, motivatie en bevestiging waardoor ik de gevolgen van mijn hersenletsel intussen beter begrijp.

Stap voor stap ontdekte ik meer en meer praktische handvaten om met mijn beperkingen om te gaan. Dit ging van labels in mijn kleerkast tot een volledig weekschema voor het plannen van mijn taken (en de taken van mijn gezinsleden). Mijn thuisbegeleidster werd ook voor andere vragen mijn vaste contactpersoon. Soms weet ze het antwoord ook niet maar verwijst ze me wel door naar de juiste diensten. Kortom: thuisbegeleiding is voor mij een belangrijke houvast geworden.

Intussen krijg ik anderhalf jaar begeleiding en stelde thuisbegeleiding voor om meer tijd tussen de huisbezoeken te laten. Ze zijn er immers zo veel als nodig en zo lang als nodig maar motiveren je ook om terug volledig op je eigen benen te staan. Ik kijk er naar uit om samen naar dat punt toe te werken.

Thuisbegeleiding heeft in de afgelopen periode veel meer betekenis en vorm gekregen.

Ik voelde hun pijn en verdriet. Via trage vragen heb ik beide mensen wat op verhaal laten komen en heb ik beiden erkenning gegeven voor de situatie die hen is overkomen.

Ervaring van een HANA-thuisbegeleidster

Het schrijven van een dagboekfragment zou simpel moeten zijn, toch? Het is namelijk niet meer of minder dan het beschrijven van hetgeen je iedere doordeweekse dag doet in je dagelijks leven.

In het geval van thuisbegeleiders is dit echter minder evident. De dag begint en eindigt wel met opstaan en slapen gaan maar verder ziet de agenda er iedere dag anders uit.

Bijna iedere dag zijn er huisbezoeken maar nooit is de inhoud dezelfde. Het werken met mensen brengt nu eenmaal variatie en soms onvoorspelbaarheid met zich mee. Voor iedere cliënt en zijn systeem gaan we weer op zoek naar een gepaste aanpak en gaan we aan de slag met hun persoonlijke vragen. Bij de ene persoon ligt de nadruk op het geven van uitleg over het hersenletsel, psychologische begeleiding en het zoeken naar hulpmiddelen en strategieën en bij de andere meer op praktische vragen, het zoeken naar dagbesteding en het leggen van contacten met andere diensten.

Graag laten we je even meekijken in het hoofd van een thuisbegeleidster om deze bijzondere job te ervaren:

“Vandaag werd ik weer geraakt door het soms verwoestend effect van de gevolgen van een NAH op een relatie. Ik trof een cliënt aan die alleen maar boos kon zijn omwille van het gevoel van onrecht, omwille van zich niet begrepen voelen, omwille van de ervaren afhankelijkheid. Naast hem, zijn echtgenote, die machteloos aangaf niet meer te weten hoe het nog verder moest. Ik voelde hun pijn en verdriet. Via trage vragen heb ik beide mensen wat op verhaal laten komen en heb ik beiden erkenning gegeven voor de situatie die hen is overkomen. Er zullen nog veel gesprekken nodig zijn om samen te zoeken hoe zij ieder verder willen in deze relatie.

Het gesprek hield me onderweg nog enige tijd bezig. Muziek van Mumford and Sons hielp me om mijn hoofd weer fris te krijgen voor het volgende bezoek. We zouden voor de eerste keer een dagcentrum gaan bezoeken. Mijn cliënt laat meteen horen hoe spannend hij dit vindt en hoe confronterend tegelijk. We worden in het dagcentrum warm onthaald. Mijn cliënt luistert aandachtig naar de uitleg. Aan zijn houding merk ik dat hij dit project een kans wil geven. Ik word er blij van.

Tenslotte staat er nog een kennismakingsgesprek gepland. Via de mutualiteit heeft een gezin de weg naar onze dienst gevonden. Enkele jaren geleden raakte de zoon betrokken bij een verkeersongeval. Hij liep daarbij een hersenletsel op. De revalidatie verliep goed op fysiek-motorisch vlak maar hij vindt het moeilijk om zijn plekje in het gewone leven terug te vinden. Aandachtsproblemen hinderen het geheugen. De gevoeligheid voor prikkels heeft impact op het sociaal leven. De zoon is onzeker geworden. Hoewel hij iedere dag zijn vertrouwde gezicht in de spiegel ziet, is hij voor zichzelf een onbekende geworden.

Zijn hulpvragen zijn helder: “Kan ik alleen gaan wonen? Wat zijn mijn sterktes? Hoe kan ik de struikelblokken waar ik dagelijks tegenaan loop begrijpen en aanpakken? Hoe kan ik mijn dagen zinvol invullen?”.

Hij en zijn ouders brengen hun verhaal. Ze zijn blij onze dienst gevonden te hebben. Ze waren liefst ‘gisteren’ al gestart met de thuisbegeleiding. Het valt me zwaar te vertellen dat er een wachtlijst is.”

We eindigen onze werkdag telkens met een hoofd vol gevoelens en gedachten. Weer deden we nieuwe indrukken op, weer kregen we nieuwe informatie, weer zijn er nieuwe thema's opgedoken om mee aan de slag te gaan.

Ervaring bij de vroegbegeleiding

Mama van G aan het woord

Iets neerpennen over wat thuisbegeleiding voor ons gezinnetje heeft betekend doe ik met een grote dankbaarheid. Dankbaarheid om :

Elvire, dat jij ons bij elke vraag, voor de een al wat makkelijker dan voor de andere, goede raad of tips wist te geven. Ons te steunen in alles. En hoe moeilijk ook, je gaf ons een duwtje in de rug en de kracht om positiever te kijken. De ondersteuning bij de gesprekken op school of COS en ons te helpen de juiste vragen te stellen. Ons te leren omgaan met de beperking van onze krullenbol. Ons te leren door een roze bril te kijken. Je bijdrage die ons gezin voor een stuk heeft helpen veranderen in positieve zin. We denken met een brede glimlach terug aan de gesprekken en de veel goede raad. Voor ons een warme aanbeveling aan andere gezinnen.

- Warme groeten van ons allemaal en zeker onze krullenbol Gabriel.

Reactie van de thuisbegeleidster van het gezin van G

Als thuisbegeleidster startte ik de begeleiding met mijn zogezegde gereedschapskist om adviezen te geven rond stimulatie, de ontwikkeling van G mee op te volgen en hierin ouders zo goed mogelijk te ondersteunen naar aanpak, beleving... Maar voor dit gezin lagen er meerdere uitdagingen door bijkomende problematieken als autisme en een levensbedreigende medische aandoening. Dit maakte het moeilijk om te sleutelen aan een consequente aanpak.

Stap voor stap, met een enorme inzet vanuit dit gezin en via voordoen, gesprek, werkbare adviezen rond aanpak, hertekenen en bijsturen gingen we samen de goede richting uit. Inderdaad, SAMEN is hier een belangrijk element in onze thuisbegeleiding.

Ouders zijn onze partners om resultaten te boeken. Wij komen in hun gezin voor een zeer beperkte tijd t.o.v. van de vele uren waarin ouders hun specifiek ouderschap waarmaken. De inzet van ouders is voor mij als thuisbegeleidster een enorme drive om dit werk te doen. Hen ondersteunen in dit specifiek ouderschap met oog voor hun draagkracht, oog voor alle gezinsleden en de samenwerking met anderen op poten zetten maakt onze job gevarieerd en zeer boeiend. Elke dag is een andere, er is geen voor geprogrammeerd programma.

G voelt zich goed in een specifiek kleuterklasje met een positieve samenwerking thuisbegeleiding, school en ouders. Omwille van de autisme problematiek gaven we de begeleiding door aan een collega thuisbegeleidingsdienst met doelgroep specifieke kennis op vlak van autisme.

**We denken met een
brede glimlach terug aan
de gesprekken en de veel
goede raad.**

Ervaringen van de jongeren en volwassenen

Bedanktekst van B en haar mama, geschreven door B

“Lieve Wendy, wij willen je via hier bedanken. Je hebt ons goed geholpen. Je deed alles zover je kon en nu zullen we elkaar moeten missen, ons leven gaat veranderen in goede zin. We willen je zo hard bedanken omdat je ons heel lang begeleid hebt en ons in alle staten hebt gezien. We zullen jou nooit vergeten omdat je zoveel gedaan hebt voor ons. Daarom deze mooie brief, omdat je er altijd voor ons was. Je krijgt er iets lekkers bij, ja ook jij mag goed verwend worden. Je bent een toppertje.”

Reactie van de thuisbegeleidster van B

De thuisbegeleiding bij B en haar moeder startte tijdens de laatste jaren van haar schooltraject. Ze was school moe en stopte op haar 18^e jaar. Het thuisbegeleidingstraject betrof het zoeken naar dagbesteding en samen werken om de sfeer in huis te verbeteren en leefbaar te houden.

Als thuisbegeleidster zie je vaak wat nodig is en werk je samen met moeder en dochter afspraken uit.

Maar het realiseren van die afspraken vraagt moed, energie, voldoende draagkracht met aandacht voor wat een volwassen dochter met een verstandelijke handicap wenst naar deelname aan zoveel mogelijk de gewone dingen. Telkens moeten terugkomen op afspraken, lijnen uitzetten is belastend en overstijgt regelmatig de draagkracht van de ouder.

Werken aan uitbreiding van netwerk komt dan boven. De frustratie voor zowel gezin als thuisbegeleidster betrof hier het niet kunnen volhouden van betrokken netwerkpartners. Aandacht voor de kleine positieve elementen en kunnen fungeren als steunfiguur geven zin aan het werk als thuisbegeleider. Naast de mooie dingen om deel te nemen aan het gewone leven, liggen ook vaak gevaren op de loer. Niet alle personen hebben het goed voor. Voor mensen met een kwetsbaarheid kunnen misbruik van vertrouwen, de invloed van drugs..... gevaarlijke situaties doen ontstaan.

Samen met moeder en dochter, alsook met andere hulverleners en netwerkpartners gingen we een traject van vallen en opstaan. Samen kwamen we tot de conclusie dat een eerder beschermd wonen de best mogelijke piste is. Dat dit besluit ook door B kon gezien worden, gaf een goed gevoel voor alle partijen. Dit omdat begrenzing ook ruimte geeft.

Het lange en complexe traject om tot een budget te komen doorkruiste en bemoeilijkte de reeds in positieve zin gezette stappen. Als thuisbegeleidster bots je hier tegen beperkingen van mobiel werken met het ervaren van de kloof tussen trap 1 en trap 2. Eenmaal een budget toegekend is de afstemming tussen noden en wensen opnieuw een oefening waarin we balans moeten zoeken.

We blijven met goede moed verder zoeken tot er een juiste plaats voor haar gevonden wordt.

Samen met moeder en dochter, alsook met andere hulverleners en netwerkpartners gingen we een traject van vallen en opstaan.

Wilt u meer weten over ons aanbod?

Neem een kijkje op onze website www.stijn.be en dan doorklikken naar DAB. Ons aanbod staat beschreven in de verschillende folders, die op vraag beschikbaar zijn en te raadplegen op onze website.

Van elke lezer van dit jaarverslag krijgen we graag een terugkoppeling, tips of bedenkingen.

- Namens de teamleden van DAB en directie, Diane Luyts